

ומפני שאבא יוצא מא"א על ידי המזל לא אין לנו באבא ידיעה ברורה ואינו ניכר לנו כי אתכליל במזל ונחשב כעתיקא.

תא תני בא וראה, **בְּתִיב** (איוב כח) **אֱלֹהִים הֵבִין דְּרָכָה,**
דְּרָכָה מִמֶּשׁ כתוב "אלהים הבין דרכה" פירוש "אלהים"

שהוא ז"א, "הבין דרכה" של החכמה שבו, דהיינו שמתפשטת בו החכמה לל"ב שבילין, וז"ש "דרכה ממש" דהיינו שמבין את הל"ב השבילין של החכמה שבו. **אֲבָל**
וְהוּא יָדַע אֶת מְקוֹמָהּ, מְקוֹמָהּ מִמֶּשׁ. וְכָל שְׂכָן
דְּרָכָה אבל "והוא" שהוא א"א ידע את מקומה של החכמה העליונה שהם או"א דאצילות, וז"ש מקומה "ממש" כי או"א הם מקומו והתלבשותו של א"א כי שם באו"א היא תחילת גילוי, וכ"ש שא"א יודע דרכה של המזל שדרכה הוא משפיע לאו"א, וי"מ וכל שכן שא"א מבין ויודע את התפשטות ל"ב שבילי חכמה דז"א [9א]. (מְקוֹמָהּ מִמֶּשׁ. וְכָל שְׂכָן דְּרָכָה. מְקוֹמָהּ מִמֶּשׁ. וְכָל שְׂכָן דְּרָכָה.) **וְכָל שְׂכָן הֵהוּא חֲכָמָה**

אור הרשב"י

וכל שכן ההיא חכמה דסתימא ביה בע"ק דהיינו מוחא סתימא הקרוב אליו. ואפשר לפרש עוד דרכה היינו התפשטותה להכנס בראש ז"א ומקומה היינו אבא ואימא כו' כדפריש' ודרכה גם ז"א ידע לה אי נמי מקומה היינו מוחא סתימא ודרכה הראש השני שמשם יוצאה למקום מוחא סתימא. וכל שכן ההיא חכמה דסתימא ביה בע"ק דהיינו הראש הראשון כי כחה שם בדקות והעלם גדול. עכ"ל.

[9א] כן פירש רבינו האר"י ז"ל בשער מאמרי רשב"י (דף כ"ז ריש ע"ג ד"ה ונחזור) וז"ל: ונחזור למאמרינו הנה הביא ראייה על מה שחכמה זו נפיק מע"ק מהכתוב שאמר אלהים הבין דרכה ממש דהיינו ז"א שהוא אלהים. הבין דרכה של חכמה זו שבו דהיינו התפשטותה בו לל"ב שבילין לבר אבל והוא דהיינו עתיקא ידע ממש מקומה דהיינו אבא ואימא ששם הוא מקומה ותחילת גילוייה וכל שכן דרכה דהיינו מזל שהיא באה דרך שם

הלימוד היומם

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

בְּסִתִּימָא בִּיהַ בְּעִתִּיקָא קַדִּישָׁא וכל שכן שא"א יודע את בחי'

המוחא סתימאה שבו בעצמו כי ידע אינש בנפשיה.

הַאִי חֲכָמָה שִׁירוֹתָא דְּכָלָא זו החכמה שהיא אבא היא התחלה

וראש של כל פרצופי האצילות, ועל ידה נעשה ונאצל כל מדה שלמטה ממנה

בהתלבש עצמות אור הא"ס ב"ה בה, מַנִּיָּה מִתְּפַשְׁטָן תְּלָתִין וְתֵרִין שְׁבִילִין ממנו ומכוחו של אבא מתפשטת החכמה דו"א לל"ב שבילין שהם הכ"ב

אתון ועשרה מאמרות, כי באבא עצמו אין התפשטות ל"ב שבילין עד רדתו לז"א.

(שבילין ולא ארחין) ואומר שגם בז"א הם שבילין צרים ולא אורחים רחבים כי עדיין

הם נעלמים מכיון שהם קרובים לאב וְאוֹרֵייתָא בְּהוּ אֶתְכַּלִּילַת

בְּעֶשְׂרִין וְתֵרִין אֶתְוֹן, וְעֶשֶׂר אֲמִירָן והתורה בכ"ב אותיותיה

נכללה בל"ב שבילי החכמה, והענין הוא שאמא נכללה באבא ושורש האותיות הוא

באמא והיא הולידה את עשרה מאמרות שהם זו"ן ט"ס דו"א והמלכות משלימתו

לעשרה הרי ל"ב שבילין בחכמה כ"ב אתון באמא ועשרה מאמרות בזו"ן. הַאִי

חֲכָמָה אָב לְאַבְהָן זו החכמה שהיא אבא היא אב לחב"ד דו"א שהם אבות

לחג"ת דו"א שכידוע חג"ת נקראים אבות. וְבַהֲאִי חֲכָמָה, שִׁירוֹתָא

וְסִיּוּמָא אֲשֶׁתִּתַּבַּח ובזו החכמה שהיא אבא יש את התחלת הגילוי שהוא

ז"א, וסוף הגילוי שהיא מלכות נוק' דז"א. וְבִגִּין דָּא, חֲכָמָה עֲלָאָה

חֲכָמָה תִּתָּאָה ולכן יש כאן ב' בחינות, חכמה עליונה שהיא אבא, וחכמה

תחתונה שהיא המלכות שנקראת חכמת שלמה המלך. כִּד אֶתְפַּשְׁט

חֲכָמָה, אֲקָרִי אָב לְאַבְהָן כאשר נתפשטה החכמה שהיא אבא,

הלימוד היומם

ונתגלתה הבינה שהייתה כלולה בו, אז הולידו את חב"ד דו"א הנקראים אבות, ואז נקרא אבא אב לאבות כי חב"ד דו"א הם חג"ת בערך או"א. **כָּלָא לָא אַתְכִּלִּיל אֶלָּא בְּהַאי** כל הפרצופים והנאצלים התחתונים אינם נכללים אלא באבא, כי עצמות העליון נתלבשה בחכמה וירדה עד סוף כל המדרגות. (ס"א כד מתפשטן חכמות, אתקרי אב לאבהן. כלא לא אתכליל אלא בהאי) **יְכַתִּיב,** (תהלים קד) **כָּלָם בְּחֻמָּה עָשִׂיתָ** שכתוב "כולם" כל הפרצופים שמחכמה ולמטה "בחכמה עשית" כי החכמה היא סיבת הגילוי כי סתם בתורה את האור העליון שלא יתגלה כי אם בהתלבשו בה ואז יוכלו התחתונים לקבל הארתו והוא סיבת הגילוי והתחלתו.

מגלה רשב"י סוד אצילות אבא ואמא

זָקַף רַבִּי שְׁמֵעוֹן יְדוּי, וְחָדִי נשא והרים רבי שמעון את ידיו בתפילה ובקשת רחמים שנתנו לו רשות מהשמים לגלות סוד שהיה ירא ומפחד לגלות הסודות ונתנו לו רשות מן השמים ולכן היה שמח, ובפרט שמגלה הסודות של האמא העליונה שהם בחינת יין המשמח שהוא בבינה, **אָמַר, וְדַאי עֵידֶן הוּא לְגִלְתָּהּ, וְכָלֵא אֶצְטְרִיךְ בְּשַׁעֲתָא דָּא** ודאי הוא הזמן לגלות סודות התורה ולא לכסות דבר, ולכן צריכים לגלות עתה הסודות שעדיין לא גיליתי ועתה שהוא עת פטירתו הוא הזמן הנכון והכשר לזה שאם לא עכשיו אימתי, והתחיל רשב"י עתה לגלות סודות או"א.

**תַּאנָא, בְּשַׁעְתָּא דַּעֲתִיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָאָה דְּכָל
סְתִימִין, בָּעָא לְאַתְקָנָא,** למדנו בשעה שעתיקא

קדישא שהוא א"א שהוא סתום תוך או"א, ואו"א סתומים בתוך זו"ן רצה לתקן את
עולם האצילות **כִּלָּא אַתְקִין כְּעִין דְּכֵר וְנוֹקְבָא** את הכל תיקן כעין
זכר ונקבה, כי אפילו מוחא סתימאה עצמה היא כעין דכר ונוק' כי הייתה הבינה
כלולה בה בהעלם ועליה נאמר "ואיה מקום בינה" כי אינה ניכרת בה מרוב העלמה.

**בְּאַתֵּר דְּאַתְפִּלְיוֹ דְּכֵר וְנוֹקְבָא לָא אַתְקִימוּ, אֱלָא
בְּקִיּוּמָא אַחֲרָא** (ס"א כעין דכר) **וְדְכֵר וְנוֹקְבָא** ובמקום שנכללו

זכר ונקבה ביחד דהיינו בפרצוף אבא שהוא כלול מזכר ונקבה ביחד, שהוא חכמה
שנכללה בו הבינה כדמפרש והולך, והיו צריכים להתקיים ובכל זאת לא נתקיימו כי
היה בהם מקרה המלכים שהיו בזו"ן שנפלו גם האחוריים שלהם וחזרו אח' באח' אלא
בקיום אחר, לאחר שיצא מ"ה החדש ותיקן הכל בדכר ונוק'. והיין הרקח הסביר שאו"א
"**לא אתקיימו בקיומא אחרא**" שהוא ז"א. **וְהָאִי חֲכָמָה כִּלְלָא דְּכָלָא**

זו החכמה שהיא אבא דאצילות היא כלל הכל כי נכללת בו אמא, ואבא הוא ראש
האצילות ועל ידו מקבלים כל הפרצופים אור א"ס ב"ה, **כִּד נְפָקָא
וְאַתְנָהִיר מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא, לָא אַתְנָהִיר אֱלָא בְּדְכֵר
וְנוֹקְבָא** כאשר יצא פרצוף אבא, וקיבל הארה מחסד דעתיק שבגולגלתא דא"א

דרך המזלא אז לא האיר אבא את האורות שלו שקיבל, אלא כשהוא כלול יחד עם